

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 127 16 Φεβρουαρίου 2004

Ὁ παραγωγός

Ζητάω τόν παραγωγό τοῦ new style τοῦ αἰώνα μας. Ἐκεῖνον, πού κοσκινίζει καί κρίνει ξεπερασμένα τά ὁράματα του «χθές» καί εἰσάγει, στίς προθῆκες τῶν καταστημάτων καί σιό φωτεινό πίνακα τῶν νεανικῶν ὁραμάτων τά νέα σχήματα, τοὺς νέους στόχους, τίς νέες μορφές ἀνάδειξης καί καταξίωσης τῆς προσωπικότητας. Ζητάω τό σχεδιαστή, πού ζυγίζει τήν ἐπικαιρότητα, τοὺς πόθους καί τίς ἀνάγκες καί σηματοδοτεῖ τίς ἀλλαγές. Τή μειωμένη χρηστικότητα καί ἀποδοτικότητα τῶν παλιῶν σχημάτων καί τήν ἐγγυημένη προοδευτικότητα καί καταλληλότητα τῶν δομῶν τοῦ μοντερνισμοῦ. Ζητάω τό διαφημιστή, πού ὀλημερίς σταδιάζει στά ἀνοιχτά τηλεοπτικά παράθυρα καί διαλαλεῖ τίς καινούργιες πρᾶματιες. Ζητάω τό σοβαρό ἀποτιμητή τῆς σύγχρονης, κοινῆς πνευματικῆς καί πολιτιστικῆς παρουσίας, πού διακρίνει, πίσω ἀπό τό πολυθόρυβο λαϊκό ξέσπασμα τῆς παγκόσμιας ἀγορᾶς, τή διαχρονική ἀξία τῶν σημαντικῶν προσωπικῶν καί κοινωνικῶν μετοχῶν καί εἶναι σέ θέση νά γνωματεύσει ὑπεύθυνα καί νά ἀνοίξει δρόμο στήν προβληματισμένη ἀνθρώπινη ὑπαρξη.

Η ἀναζήτησή μου καταντᾷ μάταια περιπλάνηση. Σέ κανένα μεγάλο κέντρο τοῦ πλανήτη καί σέ καμμιά ἔρημο δέν βρίσκω τό σχεδι-

αστή του σύγχρονου style, τόν παραγωγό των δραμάτων, πού μπορούν νά κολπώσουν τά πανιά του πολιτιστικού σκάφους καί νά φέρουν τίς νέες γενιές σέ δυναμικότερη αξιοποίηση των πνευματικών τους προσόντων καί σέ καταξίωση του ενός καί μοναδικού περάσματος τους από τή γέφυρα τής ζωής. Τό σχήμα τής σημερινής ζωής βγαίνει καί λανσάρεται στήν αγορά άνώνυμο. Δίχως φίρμα προέλευσης καί δίχως έγγύηση απόδοσης.

Κάποιοι, οί διαφημιστές καί προαγωγοί του, μιλοῦν γιά κατάκτηση τής νέας γενιάς καί γιά σταδιακό ώρίμασμα των προοδευτικών δραμάτων, πού αποκόλλησαν τή νεολαία του πλανήτη από τή στασιμότητα των σκληρυμένων σχημάτων καί τήν έβαλαν στήν τροχιά των αλλαγών καί τής έλευθερης έπιλογής τρόπου έκφρασης καί ποιότητας ζωής. Σημαδεύουν καί χαρακτηρίζουν τήν αλλαγή ως νίκη καί άπόκτημα του νέου κόσμου, πού κατάφερε νά κερδίσει τήν άποδέσμευσή του από τά ταμπού του παρελθόντος καί νά οίκοδομήσει τή ζωή του πάνω στά θεμέλια τής άτομικής έλευθερίας καί τής αὐτόνομης καί προσωπικής χρήσης καί γεύσης των πολιτιστικών αγαθών. Τό κυρίαρχο σλόγκαν είναι ή «προτεραιότητα τής έλευθερίας». Ή έπιλογή καί ή στόχευση, πού δέν προδιαγράφονται από τίς δοκιμές καί τίς δομές του παρελθόντος, αλλά αποτελοῦν νέο άνοιγμα καί προσωπική περιπέτεια στόν άτέρμονα ώκεανό τής ιστορίας.

Εξομολογοῦμαι, ότι τό άκουσμα αυτών των έντυπωσιακών επαγγελιδών μέ σπρώχνει σέ σκεπτικισμό καί σέ βαρυθυμία. Ήχοῦν μέ σα μου ως συνθήματα άπάτης. Ώς σπότς καλοστημένης διαφήμισης, πού επιδιώκει νά έλκύσει πελάτες στή ρουλέτα τής έκμετάλλευσης. Στά προγράμματα του πολιτικού παρασκηνίου. Καί στούς σχεδιασμούς των οικονομικών κολοσσών.

Αν ό άπόλυτος σεβασμός τής ανθρώπινης προσωπικότητας καί τό άπρονόμιο τής έλευθερίας είναι τά κυρίαρχα στοιχεία ύποδομής τής σύγχρονης ζωής, πώς έξηγεϊται ή όμοιομορφία, πού καταδυναστεύει τήν ανθρωπότητα από τή μιά άκρη του πλανήτη μας ίσαμε τήν άλλη; Πώς έρμηνεύεται ή ύποταγή τής νέας γενιάς στά ίδια σχήματα καί στίς ίδιες περιπλανήσεις; Πώς φτάνουν οί άνθρωποι, μέ τίς πολλαπλές τους ιδιαιτερότητες καί τίς διαφοροποιημένες καταβολές, νά επιλέγουν τό ίδιο δρομολόγιο καί νά αὐτοσκληβώνονται στό ίδιο στρατόπεδο τής όλοκληρωτικής αϊχμαλωσίας; Ή έλευθερία άποδεσμεύει, διαχωρίζει τούς δρόμους, γράφει προσωπική ιστορία. Ή όμοιομορφία είναι άποτέλεσμα καταπίεσης καί ύποδούλωσης στίς σκοπιμότητες τής όλιγαρχίας, έστω καί αν έμφανίζεται στίς άφίσες τής διαφήμισης ως κατάκτηση καί ως καρποφορία τής έλευθερίας.

Δημοσιοποιούμε, γιὰ δεύτερη φορά, μιὰ σκοτεινή, ανεπίτρεπτη δημοσιογραφική διαπλοκή. Καί προβαίνουμε σέ ἀναπαραγωγή, ἐπειδὴ οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις, πού κυριαρχοῦν αὐτὴ ἢ σιγμὴ σὴν ἐκκλησιαστικὴ μας διοίκηση, ἐπιμένουν νὰ διασιρέφουν τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια καί νὰ προσπαθοῦν νὰ ἐπιρρίψουν εἰς εὐθῦνες γιὰ τὴ σημερινή λαθεμένη ἀντιπαράθεση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως σὸ μακαριστὸ Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο. Πιστεύουμε, πὼς ἡ ἀναδημοσίευση τοῦ περιοριστικοῦ θά πείσει τοὺς ἀπροκατάληπτους, πὼς οἱ σημερινὲς ὑπεροπικὲς συμπεριφορὲς τοῦ κ. Χριστοδούλου δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση ἢ ὁμοιότητα μέ τὴν ἀφογή πολυεῖα τοῦ Ἱερωνύμου.

Ἡ ἐφημερίδα “Καθημερινή”, 28 ὁλόκληρα χρόνια μετὰ τὴν παραίτηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου καὶ 13 χρόνια μετὰ τὸ θάνατό του, δημοσίευσε ἄρθρο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συνεργάτη της Καλοκαιρινού, στό ὁποῖο, ἀναληθῶς καὶ ἀθεμελίωτα, γραφόταν, ὅτι ὁ μακαριστός Ἱερώνυμος μεθόδευε τὴν ἀνύψωσή του σέ Πατριάρχη τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Μητροπολίτης Εὐρίπου Βασίλειος, στενός συνεργάτης τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου καὶ ἐνημερωμένος γιὰ τίς προθέσεις καὶ γιὰ τίς μεθοδεύσεις του, ἔστειλε ἐπιστολὴ στὴν ἐφημερίδα “Καθημερινή” διαψεύδοντας αὐτὴν τὴν πληροφορία καί, μὲ τὴν κατάθεση συγκεκριμένων γεγονότων, ἀποδεικνύοντας, ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Ὅτι, δηλαδή, ἀπέιλησε παραίτηση, ὅταν τοῦ προτάθηκε νὰ περιληφθεῖ στὸν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διάταξη, πού νὰ ἐνσωματώνει τὴν Κρήτη καὶ τὰ Δωδεκάνησα στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ τὴν παρέδωσε ὁ Μητροπολίτης κ. Βασίλειος στὴ γραμματεὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδας. Ἀλλὰ δὲν δημοσιεύθηκε. Καί, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ παρέλευση δεκαπενθημέρου, ρώτησε τοὺς ἀρμόδιους γιὰ τὴν τύχη τῆς ἐπιστολῆς, πῆρε τὴν ἀπάντηση, πὼς δὲν εἶναι δυνατό νὰ δημοσιευθεῖ.

Αὐτή εἶναι ἡ ἀξιοπιστία τῆς δημοσιογραφίας μας. Ἡ ἀγάπη της πρὸς τὴν ἀλήθεια. Καί τό ἐνδιαφέρον νά δίνουν στό κοινό τὴν ἀληθινὴ ὄψη τῶν γεγονότων.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΕΥΡΗΠΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Έν Αθήναις τῇ 20ῇ Φεβρουαρίου 2001

Πρός
τὴν ἀξιότιμον Διεύθυνσιν
τῆς ἐφημερίδος «Ἡ Καθημερινή»
ΕΝΤΑΥΘΑ

Ἀξιότιμοι κύριοι,

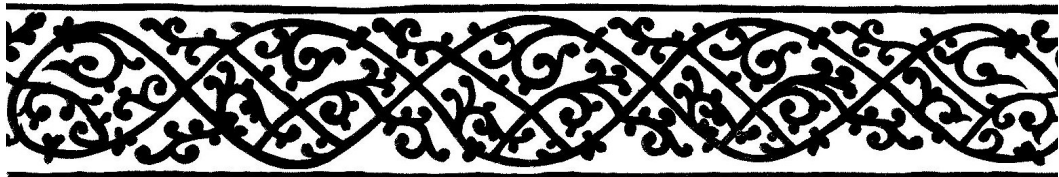
Εἰς τὸ φύλλον τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδας σας, τῆς Κυριακῆς 18 τρέχοντος, ἐδημοσιεύθη ἄρθρον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συνεργάτου σας κ. Καλοκαιρινοῦ μέ τίτλον «Ἀντιπαράθεση χωρίς τέλος».

Ἀτυχῶς, εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἔχει παρεισφρῦσει πληροφορία, ποῦ δέν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πραγματικότητα. Ὁ ἀρθρογράφος γράφει, μετὰ τῶν ἄλλων ὅτι *ὁ Ἱερώνυμος Κοισώνης, ἐπὶ ἐπιατείᾳς ἤθελε νὰ μεταφερθεῖ τὸ Παιριαρχεῖο σὴν Πάιμο ἢ τὸ Ἅγιον Ὅρος, γιατί ἐβλεπε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ Παιριάρχη, ἀσχείως ἐάν μιά τέτοια ἐνέργεια θὰ ἀποτελοῦσε τὴν ταφόπλακα τῆς ἱστορίας τοῦ Οἴκουμενικοῦ Παιριαρχεῖου*.

Ἐπειδὴ ἐπὶ ἔτη, ὥς βοηθὸς Ἐπίσκοπος, διετέλεσα ἄμεσος συνεργάτης τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, καὶ συνεζήτουν μαζί του τὰ θέματα, ποῦ ἀπασχολοῦσαν τὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, οἷς διαβεβαιῶ, μετὰ γνώσεως, ὅτι ὁ σεβασμὸς του πρὸς τὸ Παιριαρχεῖο ἦταν ὑπέρμειρος καὶ οὐδέποτε σκέφθηκε ἢ μεθόδευσεν τὴν ἀνύψωσίν του σὴν τιμὴ τοῦ Παιριάρχη. Ἐπιπροσθέτως οἷς πληροφορῶ ὑπευθύνως καὶ ὥς αὐτόπτης μάρτυς, ὅτι κυβερνητικὸν σιῆλεχος τῆς τότε ἐποχῆς, ὅταν συνεζητεῖτο τὸ Σχέδιον τοῦ Κατασιατικοῦ Χάρτιος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπεσκέφθη τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἱερώνυμον καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ συμπεριληφθεῖ εἰς αὐτὸν διάταξις, ἡ ὁποία νὰ ἐνωματιῶναι τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐπαρχίας τῆς Κρήτης καὶ τῆς Λωδεκανήσου εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀντίδρασις εἰς τὴν πρότασιν αὐτὴν ὑπῆρξεν ἄμεσος καὶ δυναμικὴ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπήνησεν, ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δέχεται μίαν τοιαύτην ρύθμισιν. Εἶπε δέ εἰς τὸν συνομιλητὴν του, ὅτι ἐάν, παρὰ τὴν θέλησιν τῆς Συνόδου, ἡ Κυβέρνησις συμπεριλάβει τοιαύτην διάταξιν, αὐτὸς θὰ καταθέσει ἄμέσως τὴν παραίτησίν του ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Πιστεύω, ὅτι ἡ πληροφορία μου, τὴν ὁποίαν δέν ἤντιλθα ἀπὸ δευτερεύουσιν πηγῶν, ἀλλὰ, παρευρεθεὶς εἰς τὴν συνάντησιν αὐτὴν, οἷς τὴν μεαδιδῶ ἀπαράχακτον, θὰ περάσει εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν σας κοινόν, καθόσον ἡ ἐφημερίδα σας ἐνδιαφέρεται νὰ μὴ διαβιβάζονται ψευδεῖς πληροφορίες, αἱ ὁποῖαι ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀλλοιώνουν τὴν ἱστορικὴν πραγματικότητα καὶ ἀφ' ἑτέρου μειώνουν τὸ κύρος τῆς δημοσιογραφίας.

Μετ' εὐχῶν
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ο ΕΥΡΗΠΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Τό κλεισιό κύκλωμα

Πονηρό, παραπλανητικό καί απομονωτικό τό κλεισιό κύκλωμα τῆς κολακείας, πού ὑπεκκαίει, σέ νυχθήμερη βάση, τήν ἔπαρση τοῦ προκαθήμενου Χριστιόδουλου καί εὐτελίζει τόν ἀρχιεπισκοπικό θεσμό καί ὁλόκληρη τή σύγχρονη ἐκκλησιαστική διοίκηση. Τήν ἀρχική εὐθύνη, γιά τήν ἐπισιράτευση σιό ἐκκλησιαστικό διοικητήριο καί τό συναγελασμό τοῦ ἔομοῦ τῶν κολάκων, τήν ἔχει φορτωθεῖ, ἄκρμα, ὁ ἐρασιῆς τῆς δόξας καί τῶν ἐπαίνων Χριστιόδουλος. Ἀλλά τίς πολλαπλές, δευτερογενεῖς εὐθύνες, γιά τήν ἐπικίνδυνη λειτουργία τοῦ ἐγκατεστημένου συστήματος, γιά τό μασκάρεμα τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ προσώπου καί γιά τήν ἀκύρωση τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ λαοῦ πρὸς τόν πρωτοστάτη τῆς ἐκτροπῆς διακεκριμένο Ἐπίσκοπο τῆς ἐλληνικῆς πρωτεύουσας, τίς μερίζονται ὅλοι οἱ ἔνοικοι, τόσο ὁ οἰκοδεσπότης Ἀρχιεπίσκοπος, ὅσο καί τό ὑποβαθμισμένο, χαρισματικά καί συνειδησιακά, ἐπιτελεῖο του.

Ὁ Χριστιόδουλος δέν ἔκανε ἢ δέν ἤ-
ταν σέ θέση νά κάνει ἀξιοκρατική ἐπι-
λογὴ συνεργατῶν. Δέν κάλεσε κοντά
του προσωπικότητες φωτισμένες καί

ίκανές. «Ἄνδρες» μέ ἥθος καί ὄραμα.
Ἐργάτες ἀνιδιοτελεῖς τοῦ ἀμπελῶνος
Κυρίου. Μάζεψε γύρω του ρειάλια.
Προσημειωμένα καί «κατεγνωσμένα».
Ἐξειδικευμένους κόλακες. Γυμνοὺς σα-
λίγκαρους. Πού σαλιώνουν καί αναρ-
ριχῶνται. Ἐπεξεργασιές καί χρήσιες
τοῦ λιβανωτοῦ τῶν ἐπαίνων. Πού εὐ-
φραίνουν τόν ἀποδέκτη τῶν ἀναθυμι-
άσεων, ἀλλά πνίγουν τὰ αἰσθητήρια
τῶν μελῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώμα-
τος. Προκαλοῦν τόν ἔμετο καί σημα-
τοδοτοῦν τήν ἀποσιροφὴ καί τήν
ἀπομάκρυνση.

Ἡ ἀρχιεπισκοπική αὐτὴ ἀκολουθία,
λειπουγεῖ ἰδιότυπα. Ὡς κλεισιό κύκλω-
μα. Ἀπομονώνει (ὅσο τῆς εἶναι κατορ-
θωτό) τό θόρυβο καί τή διαμαρτυρία
τοῦ πολυπληθοῦς λαϊκοῦ στοιχείου.
Καί παιανίζει, ἀκατάπαυστα τό δοξα-
στικό τροπάριο τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ
«μεγαλείου». Κάθε γκρίζα ἢ σκοτεινὴ
πληροφορία, πού φτάνει σιὴν ἐξώ-
θυρα τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ μεγάρου
καί σιὲς κερατεῖς τῶν Συνοδικῶν ὑπηρε-
σιῶν, φιλιράρεται. Ἡ θάπτεται, γιά
νά μὴ διαταράξει τή νορμή τῆς δόξας.
Ἡ ἀπομονώνεται καί ἀποδυναμώ-
νεται μέ τήν ἀντίσιροφη ἐκπομπή,

πρός τόν ἔσω χώρο καί πρὸς τὴν κοινὴ γνώμη, ἐπαινετικῶν ἐφευρημάτων. Ἔτσι, σιαθερά καί μόνιμα, πλάθεται καί ἀναπλάθεται ὁ μύθος τῆς ἀπεριόριστης δημοικότητας τοῦ προκαθήμενου τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας. Αὐτός ὁ μύθος φορτίζεται καθημερινά μέ καινούργιες λεκτικές γιρλάντες. Καί εἰσάγεται μέ τόν ἀσιραφιερὸ δίσκο τῆς δῆθεν ἀφοσίωσης καί τῆς δῆθεν ἀντικειμενικότητας σιὸ φιλόδοξο ἀφέντη.

Μπορεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ ὁ προβληματισμός καί ἡ ἀγωνία νά πνίγουν τίς συνειδήσεις. Μπορεῖ, σις ὁθόνες τῶν τηλεοράσεων, νά καταγράφονται καί νά προβάλλονται, «καρέ-καρέ», ἀπίθανα ἐκκλησιαστικά ἀπόβλητα. Τά σενάρια τῶν ἀποιρόπων δεσποικῶν ἢ ἱερατικῶν σκανδάλων. Μπορεῖ νά ἀναπαράγονται καί νά δημοσιοποιοῦνται δεσποικοὶ διάλογοι αἰοχρόταις διασιροφῆς. Μπορεῖ περιστατικά, πού ἀποκαλύφθηκαν σέ ἔρημους τόπους καί διασιαυρώθηκαν ἀπὸ τὰ διορισμένα ὄργανα τῆς δημόσιας τάξης, νά διαρρέουν σέ πόλεις καί σέ χωριά, νά δημιουργοῦν αἰμόσφαιρα ἀφόρητης ἠθικῆς μόλυνσης καί νά πυροδοτοῦν τὴ χλεύη. Μπορεῖ νά κατατίθενται καθημερινά σιὸ Χρηματοιτήριο τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν οἱ διαδοχικὲς παραιτήσεις τῶν ἀνθρώπων-ὀπαδῶν, πού ἔμνησαν τόν Χριστόδουλο ὡς καινούργιο Ἀρχιεπίσκοπο καί τώρα τόν ἀξιολογοῦν ὡς χειρότερο καί ἐπικινδυνότερο ἀπὸ τόν ἀμοραλιστὴ Σεραφεῖμ. Ὅλα αὐτά μπορεῖ νά συμβαίνουν-καί ἀναμφισβήτητα συμβαίνουν-καί νά παγώνουν τόν ἐνθουσιασμό καί τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ. Μέσα, ὅμως, σιὸ παλάτι τῆς εὐωχίας (σ' αὐτὸ τὸ παλάτι, πού ἀνακαινίστηκε μέ τὴν ἀσιρονομικὴ δαπάνη τῶν

ἐπακοσίων ἑκατομμυρίων δραχμῶν), ἀσιράφτουν τὰ πρόσωπα, καθὼς ἤχουν οἱ κουρδιομένες κιθάρες τῆς κολακείας. Ὁ ἀφέντης, σιὸ θρόνο του, δέχεται τίς σιρεβλωμένες καί ἀναπλασμένες εἰδήσεις τοῦ ἔξω χώρου, ὅπως τίς μειαλλάσοουν οἱ κόλακες ἐπιτελεῖς του ἀπὸ φόγο σέ ἔπαινο. Καί οἱ ὑπηρέτες τοῦ διακονήματος(!!!) τῆς κολακείας, παραλαμβάνουν, μέ δουλικὸ δέος, τίς ἀρχιεπισκοπικὲς ἐπιθυμίες, τίς μεταποιοῦν σέ μύθο δόξας καί τιμῆς καί τίς διοχετεύουν σιὰ μέσα τῆς ἐνημέρωσης, γιὰ νά πειτύχουν τὴν ἀνασιροφὴ τοῦ κλίματος καί νά ἐπιβάλουν τὴν ἐξαμβλωματικὴ δοξομανία ὡς θυσιαστικὴ ἔμπνευση.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος βγαίνει συχνά-πυκνά ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο τῆς χλιδῆς του καί κάνει ἐντυπωσιακὲς ἐμφανίσεις. Ἐπισκέπεται ἐνορίες τῆς δικαιοδοσίας του. Ἀπλώνει τὴν τελετουργικὴ του δρασιηριότητα καί σέ ἐπαρχίες του εὐρύτερου ἐλληνικοῦ χώρου. Ἐκεῖ, πού ἐκτείνεται ἡ αὐτοκεφαλία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλά καί ἐκεῖ, πού βρίσκονται σιημένες οἱ πινακίδες τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριάρχου καί ἡ παρουσία Χριστόδουλου ἀρχειοθετεῖται, αὐτόματα, ὡς εἰσηγήση. Μιλάει γοητευτικά καί αὐτάρεσκα, αὐτοεπαινεῖται καί αὐτοῦψώνεται. Σέ δεύτερο πλάνο, σκληραίνει τόν τόνο, κινεῖ ἀπειλητικά τὸ δάχιλο, φωνάζει, σκούζει. Λακτυλοδεικεῖ τὴ δημόσια διαφθορά (ὄχι τὴν ἐκκλησιαστικὴ), προσπαθεῖ νά ἐλκύσει, σάν κομματάρχης πολιτικοῦ σχήματος, ἀπλούς ἀνθρώπους, στερημένους εὐρύτερης ἐνημέρωσης, σιὴν κομματικὴ πελατεία του καί νά τοὺς κινήσει σέ ἡχηρὸ χειροκρότημα. Ἀλλά, ποιέ, μά

ποιέ, δέν ἔρχεται σέ ἄμεση ἐπικοινωνία μέ τή λαϊκή ψυχή καί δέν ἀκούει τόν ἀντίκτυπο τῶν δικῶν του λαθῶν καί τῶν ἐγκληματικῶν ἢ διαστροφικῶν ἀθλημάτων τῶν ἀνθρώπων τοῦ περιβάλλοντός του καί τῆς εὐαρέσκειάς του.

Κατά τίς δημόσιες ἐμφανίσεις του, ἀνάμεσα σ' αὐτόν καί σιό λαό παρεμβάλλονται πάντοτε καί λειτουργοῦν «μονωτικά», οἱ γορίλες. Οἱ μυθωτοί παρασιῖτες καί προσιῖτες του. Αὐτοί δέν ἐπιτρέπουν σιό ἀνώνυμο πλῆθος νά πλησιάσει τόν πολυσιτολισμένο ἄρχοντα. Δέν τοῦ παραχωροῦν τό δικαίωμα νά μιλήσει, ἀπό βάθος καρδιάς, σιόν ποιμένα του. Νά τοῦ ἐξωτερικεύσει καί νά τοῦ ἐμπιστευθεῖ τήν ἀγωνία του. Νά ζητήσῃ, δικαιοματικά, τήν κάθαρη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βούρκου. Νά μεταφέρει, ἄμεσα, σιόν ὑπεύθυνο διαχειριστή τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας τό καυσό αἷμα τῆς ἀξιοκρατίας, πού ἀποτελεῖ τήν πρώτη καί θεμελιακή παράδοση τῶν ἁγίων Πατέρων μας. Οἱ βλοσυροί γορίλες, μέ μιά ἐπιδέξια σπρωξιά, διώχνουν μακριά τά κορμιά τῶν πιστῶν. Καί, μαζί μέ τά κορμιά, ἐξοσιρακίζουν καί τό ἐνδιαφέρον τους γιά τά ἐκκλησιαστικά μας προβλήματα καί τήν ἀθεράπευτη ἀγωνία τους. Κρατοῦν τόν Ἀρχιεπίσκοπο σιήν ἀπομόνωση καί σιήν ἔπαρση. Καί παραιοῦν τό λαό νά ἐπεξεργάζεται τίς ἄμεσες, ἀρνητικές ἐμπειρίες του, τίς πληροφορίες, πού πῆρε ἀπό τά μαζικά μέσα ἐνημέρωσης καί τά ἀναπάνητα ἐρωτηματικά του.

Ἔτσι, οἱ πληροφορίες, πού φιάνουν σ' αὐτόν, καί πού διαζωγραφοῦν τόν ἀντίκτυπο τῶν παρεμβάσεων του ἢ τήν ἀντίδραση τῆς κοινῆς γνώμης σις δημοσιογραφικές, σις ραδιοφωνικές

καί τίς τηλεοπτικές περιγραφές τῶν ἀπανωτῶν δεοποικῶν σκανδάλων, γλιστροῦν σιό μέγαρό του καί σιό γραφεῖο του μόνο μέ τό ὄχημα τῶν κολάκων του. Μετά ἀπό ἐξονυχιστικό ἔλεγχο. Καί τήν ἀπαραίτητη διασκευή, πού τονώνει, ἀντί νά τραυματίζει τήν ἀρχιεπισκοπική «μεγαλοφυΐα» καί «ικανότητα». Οἱ ἄνθρωποι τοῦ περιβάλλοντός του ἀνακοινώνουν, ὅσα δέ θά τόν δυσαρρεσιήσουν. Καί αὐτά, τερνευμένα καί ὁμαλοποιημένα. Γιά τίς ὑπόλοιπες εἰδήσεις, πού δέν καταφέρνουν νά τίς φιλιάρουν, εἶναι, ἐκ τῶν προτέρων, ἔτοιμοι, νά τίς ὑποβαθμίσουν ἢ νά τίς ἀνασκευάσουν. Νά ἐπιρρίψουν τίς εὐθύνες, γιά τήν ὁποιαδήποτε ἀνωμαλία καί γιά τήν ὁποιαδήποτε διαρροή πληροφοριῶν, σιούς «ἐχθρούς τῆς Ἐκκλησίας»(!!!) καί σιήν «ἐκκλησιαστική ἀντιπολίτευση»(!!!), πού ἔχει σιόχο ζωῆς καί φιλοδοξία, τή μείωση τοῦ κύρους του(!!!) καί τήν ἀκύρωση τῶν μεγαλοφυῶν σχεδίων του.

Ἐξ ἀπό τό μέγαρο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί σέ ἄμεση κοινωνία μέ τήν ἐκκλησιαστική βάση, κινοῦνται καί λειτουργοῦν οἱ ἐφημέριοι. Τό πλῆθος τῶν ἱερέων, πού γιά νά φτάσουν (ἂν ποτέ τό κατορθώσουν) σιόν ἀπρόσιτο καί ἀθέατο προϊστάμενό τους, θά πρέπει νά περάσουν ἀπό κλιμάκια αὐσιοηροῦ ἐλέγχου. Οἱ παπάδες ἀκοῦν πολλά καί μαθαίνουν πολλά. Καί ἀπό τό συναδελφικό περίγυρο, ἀλλά καί ἀπό τίς ἐξαιτίσεις τοῦ φουσκωμένου καζανιοῦ τῆς λαϊκῆς ἀγανάκτησης. Ὡστόσο, δέν διακινδυνεύουν νά μεταφέρουν σιόν ἐπηρμένο προϊστάμενό τους τόν ἀπόηχο τῆς δημόσιας δυσἀρέσκειας. Οἱ ἔντιμοι καί ἀξιοπρεπεῖς,

κρατούν τον έαυτό τους οτή οκιά της ατολμίας. Καί αυτό, γιατί γνωρίζουν, πώς ὁ,τιδήποτε καί ἄν ποῦν, θά ἐρμηνευθεῖ ὡς θρασύτητα καί θά διεγείρει τήν ὀργή τοῦ ὑπεύθυνου καί ἔνοχου προκαθημένου τους. Οἱ ὑπόλοιποι ἀντιγράφουν τήν τακτική καί τήν πρακτική τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ κυκλώματος. Ἄσχετα μέ τό τί πιστεύουν καί μέ τί διαδίδουν ὁλημερίς σέ βάρος τοῦ ἀφεντικοῦ τους, ὅταν τόν βλέπουν νά ἐπισκέπεται τό ναό τους, οκύβουν ἐπιδεικτικά σέ ἔδαφιαῖες μειάνοιες καί ἐπιδίδονται σέ εὐρηματική ἐξύμνηση τοῦ προσώπου του. Ξέρουν ὅλοι τους ὅτι ὁ Χριστόδουλος πάσχει γιά ἐξύμνηση τῶν «προτερημάτων»(;) του καί τῶν «πρωτοβουλιῶν»(;) του. Καί ἀκόμα γνωρίζουν, ὅτι κολακεύεται μέ τά βαρύτιμα δῶρα καί μέ τήν παράλληλη δωροδοκία τοῦ «οιγματομένου» ἐπιτελείου του. Καί δέν φείδονται λεκτικῶν ἀνθέων καί ὑλικῶν δαπανῶν, γιά νά τόν εὐχαριστήσουν καί νά ἀσφαλίσουν τά «κεκτημένα» τους προνόμια.

Ἡ κολακεία καί ἡ δωροδοκία τοῦ Ἐπισκόπου ἀπό τοὺς κληρικούς του, παλιά ἀρρώστια, κατάντησε, κατὰ τήν τελευταία ἐξαιτία, τρόπος ζωῆς καί μέθοδος προοισίας ἀπό τή λαίλαπα τῆς ἀρχιερατικῆς αὐθαιρεσίας. Οἱ παπάδες προσφέρουν δῶρα βαρύτιμα, μέ τή συνοδεία ἐμεικλῶν ἀφιερώσεων. Καί κουνοῦν ἀσιαμάτεια τό θυμιατήρι τῶν ἐπαίνων, γιά νά ξορκίσουν τά δαιμόνια τῆς ἀλόγιστης δεσποτοκρατίας καί νά δημιουργήσουν εὐφρόσυνο κλίμα σιόν προϊστάμενό τους καί σιούς παρατρεχάμενους. Καί εἰσπράττουν, ὡς ἀντιπαροχή, τήν εὐνοια καί τίς προνομιακές ἐφημεριακές θέσεις.

Ὅσοι, ὅταν βρεθοῦν σέ οἶκετα περιβάλλοντα, ξερνοῦν ὅ,τι γνωρίζουν

γιά τόν ἰδιωτικό βίο τοῦ ἀφεντικοῦ τους. Ἀνταλλάσσουν μέ τοὺς συναδέλφους τους τίς προσωπικές ἐμπειρίες τους καί τὰ περιστατικά, πού φτάνουν σιά αὐτιά τους. Χώνουν τή μύτη τους καί τό μάτι τους στά μυστικά φιόρδ τῶν δεσποτικῶν ἰδιαίτεροτήτων. Καί ἔχουν πάντοτε πιπεράτες ἱστορίες, παλιές καί πρόσφατες, γιά νά προσφέρουν κατὰ τίς φιλικές τους συναντήσεις.

Ἡ Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν ἔχει περισσότερο ἀπό πεντακόσιους παπάδες. Ἀπό αὐτοὺς, ἄν ἐξαιρέσει κανεῖς καμιά πενηνταριά, τοὺς ὁμοφυλόφιλους ἢ τοὺς ἀρχαιοκάπηλους ἢ τοὺς κυνηγούς τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου, πού ἐξαγοράζουν τή σιωπή καί τήν εὐνοια τοῦ Χριστόδουλου μέ τή δική τους σιεγανή σιωπή, οἱ ἄλλοι συγκροτοῦν ἀνεπίσημο, πολυπληθές συγκρότημα πληροφόρησης. Σαλπίζουν, *urbi et orbi*, τίς ἀδυναμίες καί τὰ σιραβοπατήματα τοῦ Χριστόδουλου. Δημοσιοποιοῦν τὰ σκάνδαλα τῶν «ἡμετέρων». Μαρκάρουν τὰ πρόσωπα, πού προδίδουν τήν ἀρχιερατική καί τήν ἱερατική τιμή. Πεντακόσιοι παπάδες, εἶναι πεντακόσια μεγάφωνα, πού ἐνημερώνουν ἀκατάπαυστα τήν κοινή γνώμη καί παγιώνουν τήν πεποιθση, πώς κάτι σιραβό, κάτι βρώμικο, κάτι ἀπαράδεκτο κυκλοφορεῖ καί δεσπάζει σιούς χώρους τῆς ἀνώτατης ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης.

Οἱ εἰδήσεις, πού διασπεύονται καί διασυσπώνονται ἀπό τὰ παπαδικὰ σιόματα, δέν ἔχουν ἀνάγκη ἀπό δημοσιογραφική ἐπαλήθευση. Εἶναι εἰδήσεις, πού ἐκπορεύονται μέσα ἀπό τόν ἐκκλησιαστικό χώρο. Ὅσοι, συχνά, ντυμπλάρονται μέ ἐπίσημες παρουσιάσεις σκανδάλων καί συμπεριφο-

ρῶν, ἀπό τὰ κανάλια τοῦ τηλεοπτικοῦ δικτύου καί ἀπό τὰ ὀλοσέλιδα τῶν ἐφημερίδων, πού κάνουν βούκινο τὰ «προσωπικά δεδομένα» καί τοὺς «κρυφούς διαλόγους» τῶν ἀξιωματοῦχων τῆς Ἐκκλησίας.

Προοθεῖτε ο' αὐτὰ καί τὸ πληροφοριακὸ ὕλικό, πού καταφθάνει ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ ἐπαρχία. Ἀπὸ τίς περιοχές, πού ἔζησαν ἢ ζοῦν κάποιοι σκανδαλοποιοὶ ρασοφόροι καί μολύνουν τὴν πανοέβαστη Τράπεζα τῶν ἱερῶν Μυστηρίων μέ τίς ἀνακολουθίες τους καί μέ τίς πράξεις τους τῆς ντροπῆς. Καί θά ἔχετε μπροστά σας ὁλόκληρο τὸ σύστημα πληροφόρησης, πού λειτουργεῖ, ἐνουνείδητα καί «καθ' ὑποχρέωση» σὺν αὐτῇ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ Ἐκκλησία, χῶρος ἐντιμότητας, ἀγιοσύνης καί διαύγειας, δέν ἀνέχειται τὴν κρυψίνοια ἢ τὴν παραπληροφόρηση. Δέν συμβιβάζεται μέ τὴ διπλοπροσωπία, μέ τὴν προβολὴ τεχνητοῦ προφίλ, μέ τὴν ὑποκρισία. Σιγματίζει καί ἀπορρίπτει τὸ κακό, ὅπου καί ἂν τὸ βρεῖ. Στὴν ἐξώτερη ἐκκλησιαστικὴ αὐτῇ, στὴν τελευταία σειρά τῶν πιτσιῶν, ἀλλὰ καί σιὰ ἐνδότερα τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου, στὴν προνομιακὴ κλάση τῶν ἀνώτατων λειτουργῶν Τῆς.

Μέ δεδομένη αὐτὴ τὴν παράδοση, ἡ κοινολόγηση τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν ἀδυναμιῶν καί ἐκτροπῶν, πού γίνεται ἀπὸ τοὺς συλλειτουργοὺς ἱερεῖς, δέν ἐνέχει τὴν ἔννοια τοῦ ἁθεοῦ κουτομπολιτοῦ, μήτε ἀποτελεῖ εἰσβολὴ σιὰ ἀπόρρητα, «προσωπικά δεδομένα» τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς. Εἶναι ξέσπασμα πόνου καί κραυγὴ ἀγωνίας γιὰ τὴν πορεία τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ ἱερεῖς μας λυπνεύουν τὸ ἀξιοσέβαστο ράσο καί τὸ λεπούργημα τοῦ ὑπηρέτη τῶν ἀχράντων Μυστηρίων. Καί δέν

μποροῦν νὰ συμβιβασιοῦν μέ τὴν προδοσία τοῦ ἱεροῦ λειτουργήματος καί μέ τὰ σκάνδαλα, πού βρωμίζουν τὸ Γολγοθὰ τῆς μεγάλης Θυσίας.

Ἄν δέν τοὺς παρέχεται ἡ δυνατότητα δυναμικῆς καί ἀποιελεοματικῆς μετοχῆς σιὰ θεομικὰ Συνοδικὰ ὄργανα καί ἂν δέν τοὺς ἐπιρέπεται νὰ ἐκφέρουν ἄποψη γιὰ τὸ ἥθος καί γιὰ τὴν ἱκανότητα τῆς ἐπόμενης, ἀνώτατης βαθμίδας τῆς ἱερωσύνης, δέν μπορεῖ νὰ τοὺς ἀποκλειοτεῖ τὸ δικαίωμα τῆς ἐντιμῆς ἐνημέρωσης τοῦ ποιμνίου τους γιὰ τὰ interna τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς δημιουργίας κλίματος ἀγωνιστικοῦ, πού θά συμβάλει σιτὴν κάθαρση τοῦ Θυσιαστηρίου καί σιτὴν ἀναβίωση τοῦ Παιερικοῦ ἥθους.

Καί ἡ ἀναγκαία συμπερασματικὴ ἐκτίμηση. Τὸ ἐρώτημα, πού προκύπτει, ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη τῶν γεγονότων. Ἀφοῦ, ἔτσι καί ἀλλιῶς, ὁ λαὸς ἐνημερώνεται καί, ἀφοῦ, αὐτὴ τὴ σιγμὴ, γνωρίζει, μέ λεπτομέρεια, τίς σπιλάδες τῆς διαφθορᾶς, πού ἀπλώνονται ἐπικίνδυνα σιὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τί ἐξυπηρετεῖ τὸ κλεισιὸ κύκλωμα, τὸ ἐγκατεστημένο σιὸ ἀνάκτορο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί σιούς μουσικοὺς χώρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου;

Ἡ πρώτη ἀπάντηση, πού θά δώσουμε σιτὴ συμπερασματικὴ ἀπορία, εἶναι, πὼς ἡ λειτουργία τοῦ κλειστοῦ κυκλώματος ὑπηρετεῖ μιὰ θεραπευτικὴ σκοπιμότητα. Ἀνανεώνει τὴν ψυχικὴ εὐφορία τοῦ προκαθήμενου. Ἀπαλείφει ἀπὸ τὴν ψυχὴ του τὴ βαρυθυμία. Ἐνισχύει μέσα του τὴν ἐλπίδα.

Κατὰ τὸ 1998, τὸν πρῶτο χρόνο τῆς θητείας τοῦ Χριστιδόδουλου σιὸ θρόνο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ δημόσια πληροφόρηση ὕφαινε μόνο σιὸ σιτιμόνι τῶν

ἐπαίνων. Παρουσίαζε φωτισμένο τό προφίλ τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου καί ἐπεοῆμαινε τίς εὐρύτιες προοπτικές τῶν εὐγενῶν ὁραμάτων του. Καί ὁ προκαθήμενος εὐφραινόταν διαβάζοντας ἐφημερίδες καί παρακολουθώντας τίς ἀναπαραγωγές τῶν κινήσεων του ἀπό τοὺς τηλεοπτικούς μηχανισμούς. Ὁ λόχος τῶν κολάκων δέν ἔμπαινε σιόν κόπο, γιά νά ἀνακαλύψει ἐπαίνους. Καί μόνη ἡ ἔκφραση θαυμασμοῦ, σίκοῦ ἢ δουλικοῦ, ἦταν ἀρκετή, γιά νά πολλαπλασιάσει τήν ἀρχιεπισκοπική αὐτοπεποίθηση καί νά παγιώσει τήν αὐτοσυνειδητοῖα τῆς «μοναδικότητος».

Ἀπό τό 1998, ὅμως, ἴσαμε σήμερα, ἡ καιοῦσα τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἀξίας καί τῆς δημοτικότητος ἦταν τόσο ὀλιγοθηρή, πού προκάλεσε τόν ἱλιγγο τῆς χασοικῆς κατάπτωσης. Ἡ ἐνορχηστρωμένη ἐξύμνηση τοῦ προσώπου του πέρασε ἀπό σιάδια μεταλλαγῆς, ἴσαμε πού κατάνησε ἀτέλειωτος ψόγος καί θρῆνος. Οἱ δημοσιογράφοι, ἔνας-ἕνας ἀποχωροῦσαν ἀπό τό σιρατόπεδο τῶν ὑμνητῶν καί προσχωροῦσαν σιτή διακριτική ἀντιπολίτευση ἢ σιτήν πικρή ἀντιπαράθεση. Καί ἡ αὐτοπεποίθηση καί ἱκανοποίηση τοῦ Χριστιόδουλου περνοῦσαν σιτή οκιά τοῦ φόβου καί σιτήν ἀγωνία τοῦ καταποντισμοῦ. ἴσαμε, πού φιάσαμε σέ τοῦτο τό χρόνο, σιό χρόνο τῆς καθολικῆς ἐμπλοκῆς, τῶν ἐκκλησιολογικῶν ἀδιεξόδων, τῆς πνικτικῆς δυσσομίας τῶν δεσποικῶν σκανδάλων καί τῆς λαϊκῆς πεποίθησης, ὅτι ὁ Χριστιόδουλος, ὡς Ἀρχιεπίσκοπος, ἀπέτυχε παταγωδῶς.

Φυσικό εἶναι, νά νοιώθει τήν ἀνάγκη τῆς ψυχικῆς τόνωσης. Νά χρειάζεται τό καρδιοτονωτικό τῶν ἐπαίνων καί τῶν κολακειῶν. Τό ἄνοιγμα ἐνός παραθύρου, ἔσιω καί εἰκονικοῦ, πού θά

ἀφήνει νά φανεῖ ἀνοιξιάνικος ὀρίζοντας καί νά φτάσει μέσα σιόν κλειστό χωρο καί σιή σκοτεινιασμένη καρδιά τό ἀπαλό κελάϊδημα τῆς ἐλπίδας.

Αὐτό τό εἰκονικό κλίμα ἀγωνίζεται νά δημιουργήσει, σέ τοῦτη τήν τραγική σιροφή τοῦ χρόνου, τό κλάμπ τῆς κολακειῆς. Τό κλειστό κύκλωμα, πού δουλεύει, μέ ψεύτικα σενάρια καί μέ κονοέρια φτηνῆς ἔμπνευσης, γιά νά διώξει τό δαίμονα τῆς μελαγχολίας καί νά ἀναπλάσει τή χαμένη εὐφορία.

Ὑπάρχει καί μιὰ δεῦτερη σκοπιμότητα, πού ἐνεργοποιεῖ τό γνωστό κλάμπ τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς. Εἶναι ἡ θέληση νά ἐπηρεασεῖ ἀντίστροφα ὁ μηχανισμός τῆς ἐνημέρωσης καί νά ἀλλάξει τή σιῶση του σιό πρόσωπο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστιόδουλου. Νομίζουν κάποιοι ἐξαριτημένοι αὐλικοί δημοσιογράφοι καί κάποιοι ἀνεκκλησιῶσιτοι ἐπικοινωνιολόγοι, πῶς μέ τά γραπτά τους καί μέ τίς κορόνες τους θά σιρέψουν τό ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ τῆς κατακραυγῆς καί θά τό μεταποιήσουν σέ ἔπαινο καί δοξολογία τοῦ προῖταμένου τους. Καί βγαίνουν, μέ ρεπορτάζ δόλιας ὕφανσης καί μέ νερόβραστες τηλεοπτικές συνεντεύξεις, γιά νά ἐξαλείψουν τοὺς λεκέδες σιό ράσο τοῦ Χριστιόδουλου, νά δικαιώσουν τίς ἐπιλογές του καί νά πείσουν (πού δέν πείθεται) τό λαό, ὅτι σέ ὅλο τό μήκος καί πλάτος τῶν ἐνεργειῶν του εἶναι ἄψογος καί ἀξιοθαύματος.

Οἱ παρεμβάσεις αὐτές, σιαν δέν εἶναι γελοῖες, εἶναι ἀνώφελες. Γιατί ἡ ἀρνητική εἰκόνα τοῦ κ. Χριστιόδουλου ἔχει παγιωθεῖ. Εἶναι πιά πεποῖθησιν τοῦ λαοῦ. Καί δέν παίρνει ἀνασκευή.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙΣ

ὄν περασμένο Νοέμβριο ἔγινε στὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, σὲ λαμπρὴ τελετῇ, ἡ ἐπίσημη ὑποδοχή, ὡς ἀντεπιστέλλοντος μέλους αὐτῆς, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Σεβ. Δημητρίου (Τρακατέλη), πρώην τιτουλάριου Ἐπισκόπου Βρεσθένης. Μεγάλῃ ἡ διάκριση γιὰ τὸν τιμηθέντα διαπρεπῆ Ἱεράρχη καὶ μεγαλύτερος ὁ ἔπαινος καὶ ἡ τιμὴ γιὰ τὸ σῶμα τῆς Ἀκαδημίας μὲ τὴν ὁμόφωνη αὐτὴ ἐπιλογή.

Γνώστης βαθὺς τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης ἀλλὰ καὶ τῆς θύραθεν σοφίας, ὁ σπουδαῖος αὐτὸς Ἐπίσκοπος διακρίνεται κυρίως καὶ πρωτίστως γιὰ τὸ γνήσιο ὀρθόδοξο φρόνημά του, γιὰ τὸν ἔνθεο ζῆλο του καὶ γιὰ τὸν ἀκέραιο, τὸν ἀδαμάντινο καὶ ταπεινὸ χαρακτήρα του.

Ποιὰ ὅμως ἦταν πράγματι ἡ ἀναγνώριση καὶ ἡ μεταχείριση τοῦ διαπρεποῦς αὐτοῦ Ἱεράρχη ἀπὸ τῆ δικῆς μας, τὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τριάντα καὶ πλέον χρόνια; Καὶ ἡ ἀπάντηση εἶναι μία καὶ μοναδική. Ἀπαράδεκτη. Ὅπως ἄλλωστε καὶ ἐκείνη γιὰ τὴν ἄλλη ἐξέχουσα ἐκκλησιαστικὴ φυσιογνωμία, τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀλβανίας Ἀναστάσιο. Βλέπετε ὅτι καὶ οἱ δύο αὐτοὶ Ἱεράρχες εἶχαν

τὸ «μίασμα», ἦταν ἀναστήματα καὶ ἐπιλογές τοῦ «κακοῦ» Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, «οἱ μαθηταὶ οὓς ἠγάπα», καὶ ἔπρεπε καὶ αὐτοὶ νὰ ἔχουν τὴν ἴδια ἀρνητικὴ ἀντιμετώπιση, ὅπως καὶ κάθε τί τὸ Ἱερωνυμικό, ἀκόμη καὶ ἀπὸ ὀρισμένους σημερινούς ἄσπονδους φίλους. Καὶ οἱ δύο παρέμειναν ἐπὶ τρεῖς καὶ πλέον δεκαετίες τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι καὶ οὐδέποτε τοὺς ἀνατέθηκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ μας διοίκηση ἡ διαποιμάνση κάποιας Μητρόπολης, καίτοι στὸ παρελθὸν εἶχαν κατεπανάληψη δοθεῖ τέτοιες εὐκαιρίες. Ἀλλ' «ἀντ' αὐτῶν Γουλιμῆς», γιὰ νὰ μεταχειρισθοῦμε τὰ λόγια τοῦ μεγάλου Ἑλληνα πολιτικοῦ Χαρίλαου Τρικούπη.

Καὶ ὅταν ἐπιλέχθηκαν, σὲ διάφορους χρόνους, οἱ δύο αὐτοὶ Ἐπίσκοποι γιὰ τὴ διαποιμάνση πολὺ εὐαίσθητων, ἐκτός τῶν ἐλληνικῶν συνόρων, περιοχῶν, δοκιμαζομένων ἀπὸ πολλὰ καὶ σοβαρὰ προβλήματα, ἀνεξάρτητα ἂν ἡ ἐπιλογὴ αὐτὴ ἦταν προῖον ἀγαθῆς βούλησης ἢ ἂν ἀποτελοῦσε ἀναγκαίᾳ λύση, τότε ἄρχισαν ἀπὸ πολλοὺς παράγοντες τοῦ ἐδῶ ποικιλόμορφου καὶ ποικιλώνυμου ἐκκλησιαστικοῦ κατεστημένου οἱ ὕμνοι, τὰ ἐγκώμια καὶ οἱ ἔπαινοι γιὰ τοὺς δύο αὐτοὺς

Ἱεράρχες. Μάλιστα σὲ μία φάση τῆς γνωστῆς ἀντιπαράθεσης μεταξὺ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Πατριαρχείου γιὰ τὰ γνωστὰ θέματα, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἐπισήμανε καὶ τοῦτο το πολὺ χαρακτηριστικό: «...Δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐκείνη, ἣτις εἰς πρώτην ζήτησιν παρεχώρησεν προθύμως εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πολὺτιμα στελέχη Αὐτῆς, ὡς οἱ Ἀρχιεπίσκοποι Τιράνων καὶ πάσης Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιος καὶ Ἀμερικῆς κ. Δημήτριος;...».

Μεγάλη λοιπὸν ἡ προσφορά τῆς δικῆς μας Ἐκκλησίας στὸ Πατριαρχεῖο μὲ τὴν παραχώρηση τῶν δυὸ αὐτῶν Ἱεραρχῶν!! Νὰ δοῦμε τί ἄλλο θὰ ἀκούσουμε.

Κατὰ τὴν τελετὴ τῆς ὑποδοχῆς ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν τοῦ Σεβ. Δημητρίου κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐπίσημους ὁ μ ι λ η τ έ ς - π α ρ ο υ σ ι α σ τ έ ς , περιγράφοντας τὴν πορεία του στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο, ἀνέφερε ὅτι κατὰ τὴν περίοδο τῆς Ἀρχιεπισκοπείας τοῦ μακαριστοῦ Ἱερωνύμου προτάθηκε ἡ ἐπιλογή τοῦ Δημητρίου γιὰ τὴ Μητρόπολη Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος «τὴν ὁποῖαν ὁ ἴδιος δὲν ἀπεδέχθη». Αὐτὸ εἶναι γεγονός. Καὶ εἶναι πράγματι ἀπόλυτα σεβαστὴ αὐτὴ ἡ ἐπιλογή τοῦ Σεβασμιωτάτου. Ἀλλὰ μὲ ἀφορμὴ αὐτὴ τὴν ἄρνηση οἱ γνωστοί μας ἄγνωστοι διέπλασαν καὶ πάλι ἓνα μύθο. Καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν τυχαῖο. Ἦταν σκόπιμο. Τοὺς διευκόλυνε στίς μετέπειτα θλιβερὲς ἐνέργειές τους μὲ τὶς διώξεις καὶ τὶς ἐκπτώσεις τῶν Δώδεκα Ἀρχιερέων καὶ προέβαλλαν πρὸς κάθε κατεύθυνση ὅτι ὁ Δημήτριος δὲν δέχθηκε τὴ Μη-

τρόπολη Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, «γιατί ἡ Μητρόπολη αὐτὴ δὲν ἦταν κενή, ἀλλὰ εἶχε τὸ δικό της Μητροπολίτη».

Οὐδὲν τούτου ἀνακριβέστερον. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ εὕρει ἔρεισμα οὔτε στοὺς Ἱεροὺς Κανόνες οὔτε καὶ στὸ ὑφιστάμενο τότε νομικὸ σύστημα. Ἡ Μητρόπολη Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ἐκείνη τὴν περίοδο ἦταν ἀδιαμφισβήτητα κενή. Ἦταν χρεεύουσα. Καὶ ἀσφαλῶς σαυτὴ τὴν κανονικὴ βάση δὲν εἶχε, καὶ δὲν μπορούσε ἄλλωστε νὰ ἔχει, ἀντίθετη ἄποψη καὶ ὁ τότε Βρεσθένης Δημήτριος. Προφανῶς ἄλλοι ἦταν οἱ λόγοι τῆς μὴ ἀποδοχῆς ἀπὸ μέρους τοῦ αὐτῆς τῆς ἐπιλογῆς.

Καὶ ἐξηγούμεθα. Τὴ Μητρόπολη Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος διαποιόμανε ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὁ μακαριστὸς Ἰάκωβος (Βαβανάτσος), ὁ ὁποῖος στίς ἀρχές τοῦ 1962 ἐκλέχθηκε ἀπὸ τὴν τότε Ἱεραρχία ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ ὁ ἴδιος ἀποδέχθηκε αὐτὴ τὴν ἐκλογή. Μὲ τὴν ἐπιλογή αὐτὴ τοῦ Μητροπολίτη Ἰακώβου ἡ Μητρόπολη Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κατέστη κενή καὶ τελοῦσε πλέον σὲ χρεία. Ἀκολούθησαν τὰ γνωστὰ θλιβερά γεγονότα τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1962 καὶ ἡ μετὰ δώδεκα ἡμέρες παραίτηση τοῦ μακαριστοῦ Ἰακώβου ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸ Θρόνο τῶν Ἀθηνῶν. Μετὰ τὴν ἐκλογή νέου Ἀρχιεπισκόπου ὁ μακ. Ἰάκωβος παρέμεινε μὲ τὸν τίτλο τοῦ «Μακαριωτάτου πρώην Ἀθηνῶν» καὶ οὐδέποτε κατέλαβε κανονικῶς καὶ νομικῶς τὴν τότε χρεεύουσα Μητρόπολη Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος. Καὶ ναὶ μὲν ἐπιτράπηκε, μὲ κάποια, προδήλως ἀντικανονικὴ καὶ παράνομη, συνοδικὴ πράξη, νὰ

ἔχει ὁ ἴδιος, στή Μητρόπολη αὐτή, τὸν πρωτόγνωρο στὰ ἐκκλησιαστικά χρονικά τίτλο τοῦ «Προέδρου Ἀττικῆς», αὐτὸ ὅμως οὐδόλως μετέβαλε τὴν κανονικὴ καὶ νομικὴ κατάσταση τῆς Μητρόπολης Ἀττικῆς, ἡ ὁποία ἐξακολουθοῦσε καὶ μὲ αὐτὸ τὸ παράξενο καὶ παράδοξο καθεστῶς νὰ μένει κενή.

Θὰ παραθέσουμε ἐνδεικτικὰ δυὸ γεγονότα, πὺ ἀποδεικνύουν περίτρανα τὴ βασιμότητα τῶν ὅσων παραπάνω εἰπώθηκαν. Τὸ πρῶτο. Ὁ ἴδιος ὁ μακαριστὸς Ἰάκωβος οὐδέποτε ἀποποιήθηκε τὸν τίτλο τοῦ «Μακαριωτάτου πρώην Ἀθηνῶν» καὶ μὲ αὐτὴ τοῦ τὴν ιδιότητα, τὴν ὁποία ρητῶς, παντοῦ καὶ πάντοτε, προέβαλλε καὶ ἐπικαλεῖτο, διεκδικοῦσε καὶ λάμβανε καὶ τὶς ἀποδοχὰς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Καὶ τὸ δεύτερο. Κατὰ τὴν περίοδο τῆς συγχύσεως καὶ τῆς ὀξύτητος, πὺ ἀκολούθησε μὲ τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ Ἱερωνύμου καὶ στή συνέχεια τῶν Δώδεκα Ἀρχιερέων, ὅταν ἀνέκυψε τὸ θέμα τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ πρώην Ἀθηνῶν Ἰακώβου στήν Μητρόπολη Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, τὸ Δευτερο-

βάθμιο Συνοδικό Δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν αἴτησή του, μὲ τὴν προβολὴ σειρᾶς λόγων, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τὸ ὅτι εἶχε πάψει νὰ εἶναι ποιμενάρχης αὐτῆς τῆς Μητροπόλεως ἀπὸ τῆ στιγμῇ, πὺ ἐξελέγη Ἀθηνῶν καὶ ὅτι ἡ ἀνάθεση σ' αὐτόν τῆς «προεδρικῆς» διαποιίμανσης δὲν ἐσήμαινε, αὐτομάτως καὶ τὴν κανονικὴν κατάληψη τοῦ θρόνου.

Ἡ μὴ ἀποδοχὴ ἀπὸ τὸν Σεβ. Δημήτριον τῆς ἐκλογῆς τοῦ γιὰ τὴ Μητρόπολη Ἀττικῆς δὲν ὀφειλόταν στὸ γεγονός ὅτι ἡ Μητρόπολη αὐτὴ δὲν ἦταν κενή. Καὶ αὐτὸ ὁ Σεβασμιώτατος τὸ ἐγνώριζε. Αὐτὲς τὶς ἐπινοήσεις καὶ τὶς μεθοδεύσεις τὶς σοφίσθηκαν ἄλλοι τινὲς καὶ γιὰ ἄλλους σκοποὺς. Γιατὶ αὐτὸ τοὺς διευκόλυνε τότε νὰ χωρήσουν σὲ ὅσα ἐγκληματικὰ ἀτοπήματα ἐπακολούθησαν, πὺ εἶχαν καὶ ἔχουν θλιβερὸ ἀντίκτυπο μέχρι τὶς ἡμέρες μας καὶ πὺ θὰ καταγραφοῦν στὶς μελανότερες σελίδες τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας, ὡς κραυγαλέα παραδείγματα πρὸς ἀποφυγὴ.

Σύν.

Πανα-Γιάννη

Μεγάλος ἀνταγωνισμὸς οὐκ ἔστιν πασάρελα τῆς ἐπίδειξης βαρύτιμης ἀμφίεσης. Κορυφαῖοι τῆς ἀντιπαράθεσης, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστιόδουλος καὶ κάποια πρώην ἀεροσυνοδός.

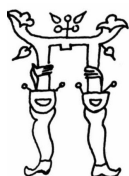
Ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ ἀμαριωλοῦ παλαίου!!

Φιλικά

Πανα-Γιώργης

Τά πάθη τῆς αἰμίας

ρό καιροῦ, μεγάλη ἔλαβε δημοσιότητα ἢ χειροτονία ἑνός Ἐπισκόπου τῆς Ἐπισκοπικῆς (Ἀγγλικανικῆς) «Ἐκκλησίας» τῆς Ἀμερικῆς. Αἰτία τῆς δημοσιότητας ὑπῆρξε τό ὅτι τό πρόσωπο αὐτό εἶναι δεδηλωμένος ὁμοφυλόφιλος. Διαzeugμένος καί πατέρας δύο παιδιῶν, συζεῖ μέ τόν ἐρωτικό σύντροφό του, προβάλλει δημοσίως τήν «ιδιαιτερότητα» του καί ἀγωνίζεται γιά τὰ «δικαιώματα» τῶν ὁμοίων του. Παρά ταῦτα κρίθηκε ἄξιος γιά τό ἀξίωμα τοῦ Ἐπισκόπου! Μετά τή χειροτονία, πού ἔγινε σέ γήπεδο παρουσία 55 Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων καί 4000 προσκεκλημένων, ὁ πρῶτος, πού ἔσπευσε νά τόν φιλήσει ἦταν ὁ ἐρωτικός σύντροφός του...

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς σιάσεως τῶν Ἀγγλικανῶν ἔναντι τῆς ὁμοφυλοφιλίας, (γενικῶς τῆς ἐλευθεριότητος περί τῆς σεξουαλικῆς ἡθῆς), καί τῆς χειροτονίας γυναικῶν, ὁ Ἀγγλικανισμός διέρχεται βαθεῖα κρίση. Ἀπό τοῦ οὐχίωματος μέχρι τῆς διαλύσεως. Γράφει ὁ Ἄγγλος Ὁρθόδοξος Ἱερέας π. Ἀνδρέας Φύλιπς: *«Γεννημένη ὡς κοινότητα, πού ἀποκόπηκε ἀπό τή Ρώμη, ἐξ αἰτίας τῆς λαγνείας ἑνός δολοφόνου Βασιλέως, τοῦ σουφιλιδικοῦ ἐχθροῦ τῶν μοναστηριῶν Ἐρίκου τοῦ δού, ἡ Ἐκκλησία*

τῆς Ἀγγλίας» ἴσως βαδίζει πρὸς τήν αὐτοκαταστροφή. Ἰδρυμένη ἀπό ἕνα μοιχό ἐτεροφυλόφιλο, πιθανόν νά ὀδηγηθεῖ σιό τέλος τῆς ἀπό ἕνα ὁμοφυλόφιλο». Καί προχωρεῖ μέ μιὰ σκέψη, πού θά ἔπρεπε νά προβληματίζει πολλούς, Ἀγγλικανούς καί μή: «Αὐτό ἴσως δέν εἶναι κακό. Σιό σημερινό ἄθρησκο καί ἀντιθρησκευτικό κόσμο, τό Κράτος δέν χρειάζεται πιά μιὰ κρατική Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ἰσοῦ ἀσθενῆς πνευματικά, ἀφοῦ τήν ἐγκαιαλείπουν πολλοί, ὥστε σήμερα νά μή ξεπερνᾷ τό ἕνα ἑκατομμύριο μέλη, πολλοί ἀπό τοὺς ὁποίους δέν εἶναι κἀν οἰγούροι ὡς πρὸς τό τί πιστεύουν» (ἴσιοσελ. orthodoxengland.org.uk).

Οἱ Ἀγγλικανοί, ὅπως καί ἀρκετές ἐλευθεριάζουσες ὁμολογίες προτεσιανῶν, προπορεύονται στήν πορεία πρὸς ὄλο καί βαθύτερη ἡθική «ρύπανση», κατὰ τό Γραφικό *«ὁ ρυπαρός ρυπαρευθήτω ἔτι»* (Ἀποκ. κβ' 11). Ὅμως, τοὺς ἀκολουθοῦν καί πολλοὶ ἄλλοι. Οἱ ρυπογόνες διεργασίες τοῦ μείαμονιέρνους κόσμου παρειοφρῦουν βαθμιαῖα καί μολύνουν ἀκόμα καί τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες. Τά συμβαίνοντα στή δική μας Ἐκκλησία, δέν ἀφίνουν περιθώρια ἐφηουρασμοῦ. Τρανταχιές περιπτώσεις σεξουαλικῶν σκαν-

δάλων οδηγούνται, αντιπολίτευσης μή ούσης, ή μιά μειά την άλλη σιό άρχεϊο. Άντίθετα, προωθούνται σέ καίριες εκκλησιαστικές θέσεις άτομα μέ έντονα διάστροφη συμπεριφορά. Όλα αυτά φέρνουν την Έκκλησία μας δυναμικά ένα βήμα πίσω από τους Άγγλικανούς. Άς εϋχηθούμε νά μή παραχωρήσει ό Κύριος νά τους ακολουθήσει μέχρι τέλους σιό δρόμο της διαλύσεως, σιό δρόμο, πού δέν έχει έπισηροφή...

Ό Άγιτορείης Καθηγούμενος π. Γεώργιος, αναφερόμενος σιήν ιεραποστολική προσφορά τοϋ Μοναχισμού, ύποδεικνύει ποιά ζωή προβάλλει ή Έκκλησία σιόν κόσμο. Γράφει: («Ό Μοναχισμός) «σιηλογραφεί (εϊκονίζει) την ζωήν της μετανοίας» (Κανών μγ΄ Σί Οίκουμ. Συνόδου)... Ό Μοναχός, χωρίς νά έξέρχεται τοϋ μοναχικού του κελλίου, άφανής καί κεκρυμμένος για τον κόσμο, διδάσκει μουσικά την μετάνοια... Η μετάνοια ως ήθος καί τρόπος ζωής ύπερβαίνει έτοι ιά όρια τοϋ μοναχικού κελλίου καί γίνεται πρόσκλησις προς όλους τους Χριστιανούς νά εκπληρώσουν την έντολή τοϋ Κυρίου: «πεπλήρωται ό καιρός καί ήγγικεν ή βασιλεία τοϋ Θεοϋ, μετανοείτε καί ποιείτε εν τω εϋαγγελίω» (Μαρκ. α΄ 15)» (Περ. «Όρθόδοξη Μαρτυρία», Λευκωία, Άρ. 70, 2003, σελ 64-65).

Οί εϋσεβείς Όρθόδοξοι δέν μπορεί παρά νά συμφωνούν. Άρκετοί, όμως, επαναπαύονται θεωρώντας δι μόνη ή δογματική άκρίβεια της Παραδόσεως μας έγγυαται ή «ζωή της μετανοίας» εις τό διηνεκές. Δέν θέλουν νά δεχθούν δι ή άνοχή σιήν ήθική ύποβάθμιση, πού προκαλούν ιά «πάθη της ατιμίας» (Ρωμ., α΄ 26), διαν γίνεται καθεσιώς, καθιστά άνευ άντικειμένου τό πρωταρχικό κήρυγμα της Έκκλησίας, τό κήρυγμα της μετανοίας. Άκυρώνει αυτό τό λόγο ύπάρ-

ξεως της Έκκλησίας.

Τό θέμα πραγματεύεται ό Όρθόδοξος Άγγλος θεολόγος καί συγγραφέας David Dale, (πρώην άγγλικανός ιερέας για 35 χρόνια). Γράφει: «Συχνά, όποιος σιηλιεύει κάποια πράξη-συνήθως μιά σεξουαλική άμαρτία-χαρακτηρίζεται άνθρωπος χωρίς συμπόνια, διότι πληγώνει τους άλλους απάνθρωπα προκαλώντας τους δυσάρεστα αισθήματα έννοχης. Έτοι ισχυάχιστον χαρακτηρίσει ό Dr. Carey (σο πρώην Άρχιεπίσκοπος της Έκκλησίας της Άγγλίας) όσους άσκησαν κριτική σιόν Άγγλικανό Επίσκοπο τοϋ Birmingham τό 1998, διαν πανιρεύτηκε ή διαζευγμένη σύζυγο ενός από τους ιερείς του... Η Κ. Διαθήκη δεομεύει την Έκκλησία νά κηρύττει ή μετάνοια. Η μετάνοια είναι τό πρώτιστο σιοικειώδες ιμήμα των διακηρύξεων τοϋ Εϋαγγελίου. Άλλά, δέν έχει νόημα νά καλούνται οί άνθρωποι νά μετανοήσουν, εάν συνάμα δέν πολεμούν την άμαρτία. Δέν ύπάρχει Εϋαγγέλιο χωρίς μετάνοια. Όμως, αν ή άμαρτία πάψει νά θεωρείται καιάσισση θανάσιμη, πού μας χωρίζει από τό Θεό, τότε δέν ύπάρχει Εϋαγγέλιο σωτηρίας, άφοϋ δέν έχουμε ανάγκη σωτηρίας, τότε δέν μας χρειάζεται ούτε καν ή Έκκλησία! Δέν είναι νά εκπληρωσεται κανείς διαν Έκκλησίες, πού καλλιεργούν τίτοιες διδασκαλίες, πεθαίνουν. Άλλωστε, δέν τίς χρειαζόμαστε...» («Upon this Rock», Έκδ. Regina Orthodox Press, 2002, σελ. 32-33). Η σιωπή, λοιπόν, ή άτιμωρησία, ή σιήριξη της άμαρτίας μέ ύπογραφές «εϋπειθών» ιερέων(!) διαφθείρουν ή συνείδηση τοϋ λαοϋ. Άκυρώνουν τό σωτήριο έργο της Έκκλησίας. «Ότι οϋκ έστι γινομένη άνιήρρησις από των ποιούντων τό πονηρόν ταχϋ΄ διά τοϋτο επληροφωρήθη καρδιά σιών ανθρώπων εν αυτοίς τοϋ ποιη-

σαι ιὸ πονηρόν», διαλαλεῖ ἡ Ἁγία Γραφή (Ἐκκλ. ἡ' 11).

Ἀπ' ὅ,τι γνωρίζουμε, ἀπὸ τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες μόνο ἡ Μόσχα ἀντίδρασε ἐπίσημα οἰς ἐνέργειες τῶν Ἀγγλικανῶν. Μὲ ἀνακοίνωση τοῦ Παιτριρχείου τῆς ἀναγγέλλει τὴ διακοπὴ τῶν διεκκλησιαστικῶν σχέσεων μὲ αὐτοὺς καὶ τονίζει μετὰ τὴν πολλῶν ἄλλων σημαντικῶν καὶ τὰ ἐξῆς: «Τὰ Βιβλικά χωρία, τὰ ὁποῖα καταδικάζουν τὴν ὁμοφυλοφιλίαν, εἶναι καθαρὰ καὶ σαφῆ... Ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι ἁμαρτία καὶ ἀποκόμει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀρνεῖται νὰ βοηθήσῃ ὁσοὺς δυστυχεῖς κατέχονται ἀπὸ τὸ πάθος αὐτό... Οἱ Χριστιανοὶ ἔχουν χρέος νὰ προσεύχωνται δι' ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ νὰ ἐπιθυμοῦν διακαῶς τὴν σωτηρίαν τῶν. Ὅμως, ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν διαστροφὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ Ἰδίου τοῦ Δημιουργοῦ,... νὰ εὐλογῇ τὴν σιρέβλωσιν τῆς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ,... τοῦ θεμελίου τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας. Ἡ Ἐκκλησία διδάσκει τὴν ἀρχέγονον διαφορὰν τῶν δύο φύλων, τὴν ἀγνότητα καὶ τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἁγιασμοῦ.... Θὰ παύσῃ νὰ δίδῃ μαρτυρίαν περὶ τῆς ἁγιότητος, τῆς καθαρότητος καὶ τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ, ἐάν παύσῃ νὰ διδάσκῃ ὅ,τι ἀπεκάλυψεν ὁ Θεὸς εἰς Αὐτήν.

»Ταβλόπομεν μέγαν κίνδυνον διὰ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ τεκταινόμενα ἐνὸς τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ΗΠΑ καὶ εἰς ἄλλας μινὰς χριστιανικὰς κοινότητας τῆς Δύσεως. Οἱ πῖστοι ἐθίζονται εἰς τὴν ιδέαν ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία δὲν εἶναι ἐκτροπὴ οὔτε διαστροφή, ἀλλὰ ἀπλῶς ἓν εἶδος «ἀγάπης», τὴν ὁποίαν εὐλογεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία.

Ἦδη, ἡ ἡγεσία τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ΗΠΑ, κατὰ τὴν Γενικὴν τῆς Σύνοδον εἰς τὴν Μιννεσότα ιὸ παρελθόν θέρος ἐνέκρινε τὴν δυνατότητα ἱερολογήσεως ὁμοφυλοφιλικῶν γάμων... καὶ ἔδωκε εἰς τὰς «ιοπικὰς κοινότητας» καὶ τὰς ἐνορίας τὸ δικαίωμα νὰ ἐπεξεργασθοῦν τὸ τυπικὸν εὐλογήσεως ὁμοφυλοφιλικῶν δεσμῶν... Αἱ ἐλευθεριάζουσαι ἀπόψεις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν οἰάσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἐκθεμελίωσιν τῆς Ἐκκλησίας» (ιστοσ. russian-orthodox-church.org.ru).

Ποιὲς νὰ εἶναι ἄραγε οἱ ἀπόψεις τῶν Ἱεραρχῶν τῆς δικῆς μας Ἐκκλησίας πᾶνω οἰά θέματα αὐτά;

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Ἱδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο